

5. A hiányos megváltói pedigre

Egy anya, de három apa?

A három apa közül a legismertebb maga az Úristen. Bár ha kissé továbbgondolom, akkor mindnyájunk apja is ő. De ezt most hagynám. Nem merészkednék ilyen magaslatokba.

A második apa is ismert, őt a leghallgatagabb szent jelzővel tisztelik. Ő József, Mária jegyese, majd férje. Ő Jézust, az angyal egyértelmű és ellentmondást nem tűrő meggyőzésére örökbe fogadja, illetve nevére veszi. Fontos ez, mert egyébként, a zsidó törvények szerint Jézus ugyan zsidó, mert az édesanyja zsidó, de az apa kilétének ismeretlensége okán sokminden nem vonatkozna Jézusra. Joguktól esik el, de nem kell betartania sok kötelezettséget. Ez az, amit a hároméves tevékenysége alatt teljes mértékben kihasznál. Az egy másik kérdés, hogy ez magára vonja – joggal – a nép elemi ellenszenvét.

Azt, hogy Jézus valódi apja egy Pantera nevű ember lenne, eredetileg egy Celsus nevű görög filozófustól tudjuk Kr. u. 178 körül. Azt állítja, hogy Mária, egy Pantera nevű római katonával hosszán, a „szűzesség”⁶⁵ ideje alatt fenntartott intim viszony okán esett teherbe. Jézus biológiai apja lehetett ez a katona. Az évszázadokig visszamenőleg hitelesen megnevesített, ismert és idézhető híres rabbik közül Eliézer ben Hirkános, említi ezt a gondolatot. Ő egy Siknini Jákob nevű Jézuskövetőtől hallotta. Jézust nem csak Jezus ben Jozefosz = Jézus, József fiaként említik, de Jezus ben Pantera = Jézus, Pantera fiaként is. Elézier is így használja a nevet. Egy önkényes párhuzamot is idéznék. Ez a megnevezés, mely valakit az azonosított apa után, annak a fiaként említ, számunkra legemlékezetesebben a Osama bin Laden név kapcsán ismert. Osama, Laden fia. A Közel-Keleten ez általános gyakorlat.

A harmadik apának, a fentebb körülírt, a valószínűsíthető édesapának a személyét sokáig homály fedte. Pantera centurio⁶⁶ gyengéd és teljesen törvénytelen kapcsolatát Máriával senkinek sem volt érdeke a felszínre hozni. Pantera a főniciai Szidonból vonult be a római seregbe, és ott az egyik íjászalakulat parancsnokaként szolgált a római birodalmat. Tiberius Julius Abdes Pantera Mária „szűzességi” ideje alatt Jeruzsálemben szolgált. Kr. u. 9-ben Pantera csapattestét már a mai Németországban, a Rajna mellett állomásoztatja a római hadvezetés. 1895-ben megtalálják a sírkövét a Római Birodalom északi részén, a Rajna mentén, ott ahol a Nache folyó a Rajnába torkollik. Bad Kreutznachtól

északra, Bingerbrücknél (GPS: É 49,697459 K 7,885657) ma kiállítva látható a sírkő a múzeumban.

A sírkövön ez olvasható:

Itt nyugszik a Szidonból való, 62 éves
Tiberius Julius Abdes Pantera,
Aki negyven évet szolgált katonaként
Az íjászok első kohorsában⁶⁷.

A légiók mozgását évszázadokon keresztül dokumentálták, így a sírkő és a hadsereggel együtt mozgó Pantera személyazonossága közti összefüggés nem kérdéses.

Egy bizonyos, hogy a terhes Máriát feleségül vevő József nem volt Jézus apja. Valószínűleg Panterának hívják a valóságos, földi apát.

Ha Jézus nem József fia volt, akkor csak a nevére vette József, a Dávid családi vérvonalhoz tartozás bizonyítása okán. Mária hozzáment Józsefhez, az angyal közbelépésének eredményeképp, és hozott magával két lányt a korábbi házasságából. Tehát Mária, Jézus előtt és után, bizonyíthatóan több gyermeket szült. Ezeknek a gyerekeknek, a Jézus utániaknak, az igazi apja József. Jézus apja viszont nem ő. Nevető harmadikként az Úr számításba jöhet, de ez nekem, azzal az egyházzal kapcsolatban, mely többek közt a házasságról mint szentségről prédikál, kissé visszatetsző. Arról nem is nyitnék vitát, hogy mennyivel később vált gazdasági-társadalmi kényszerek hatására a házasság szentséggé. Addig minden hithű krisztianus és katolikus jól navigált a vallási életében az úgynevezett szentségi házasság nélkül is. Mária és József pedig, csak a pontosság kedvéért, ortodox zsidók.

A megváltói pedig⁶⁸. egyébként is erősen hiányos képet mutat Jézus esetében. Igaz, ilyen igénnyel, megváltói igénnyel rajta kívül senki sem lépett fel a történelem során, csak ő. Mindenki más megelégedett a próféta megnevezéssel Jézus előtt és után is. Az istenfiúság évtizedekkel később, a krisztianus szekták közti véres, történelmileg jól követhető beharcok folyamányaként vált szükségessé. Mindenáron be kellett bizonyítani, hogy Jézus az Isten fia, így aztán egyetlen, a korábbi szent írásra, a Tórára tett számtalan dehonesztáló kijelentése nem kérdéses, hogy helyes-e. Hiszen feljogosítja őt az Istenfiúság erősen megkérdőjelezhető koncepciója. Ebből fakadóan a katolikusok ellentmondást

nem tűrő állítása szerint a követők állítása is kizárólagosan helyes, nem csak a Bibliáé. A többi irányvonal pedig eretnek. Sikeresen lesöpörhetőek voltak a történelem színpadáról. Nem szeretnék ezügyben sem filozófiai és más vitákba bonyolódni, de itt már a műtárggyal kezd az eddig felvezetett kérdéskörnek kapcsolata lenni. Amikor feltesszük az első kérdést, hogy a torinói lepel tulajdonképpen micsoda? Egy darab textil, egy szent ereklye, egy műtárgy vagy egy kódtömeg, mely mára már dekolhatóvá vált egyetlen pont kivételével? Vagy egy fénykép, vagy az is?

Két kis vonat, párhuzamos sínpályán

Ha ugyanis Jézust a megváltói pozícióba emeljük, és azt tartjuk, hogy ez a lepel és a rajta látott kép eredeti, akkor mint műtárgy is eredeti. Nem másolat, nem hamisítvány. De akkor ez a kép az Isten fényképe, melyet küldött maga helyett. Az emberi történelem összes eddigi istenei közül az egyetlen megnyilvánulás, mely megtestesült, tehát leképezhető, és ez a megtestesült fiú képe, mert sem az Atya sem a Szentlélek nem képezhető le. A megtestesült, földön járó fiú viszont igen. Az engem kicsit zavar, amint már megemlítettem, most csak a könnyebb követhetőség kedvéért ismételném meg a gondolatot, azt, hogy ez az isteni személy földön járó fáraók, istenségek, átlényegített római császárok után jár, isteni mivolta ellenére vagy éppen ezért a földön, de ez is már a filozófia területére vezet, és én szeretnék földhözragadtan materialista fantáziátlanságban maradni.

Az eddigi, mindenféle színvonalú és indíttatású nyilatkozatok és „szakvélemények”, előadások, okfejtések és kitudja hányféle szakmainak is mondható megnyilatkozások – a lepelről világszerte nagyon keveset kivéve – több sebből véreznek. Alapproblémaként azt mondhatjuk, hogy vagy materiális, tárgyi fejtegetésekkel akarnak a filozófia területére utalható meggondolásokat alátámasztani vagy fordítva. Van mérési eredmény, ezeknek egy részének az etikai és szakmai szintjét most nem érinteném. Az eredményt az adott írásban bizonyítani véli a mindenkori szerző, nyilatkozó, bibliai vagy evangéliumi idézetekkel felfegyverkezve. Eszébe sem jut, hogy a két megközelítés közt még csak köszönő viszony sincsen. Nem lehet! Az egyik gondolatsor a racionalitás⁶⁹. vonatán zakatol az adott cél felé, miközben Lucifer kezét fogja, a másik vonat egy párhuzamos másik sínpáron az irracionalitás⁷⁰. sínpárján pöfög ugyanabba a célba, az angyalka kezét fogva. A két vágány között nincsen váltó! Ne, ne akarjon ilyet senki „gyártani”, mert tévúton botladozik, és a vonatok karamboloznak vagy kisiklanak. Erről a vasúti rendező-pályaudvarról viszont még néhány ismérvet közölni illendő.

Kezdjük az angyalkával. Az idea⁷¹. képviselőjeként egy mindenki számára ismert „menetrendet” tart. Ezt az egyház kétezer éve hangoztatja, a leghalálféltőbb vallás folyamatos igehirdetésében. Ezzel nem foglalkoznák, mert ha nagyon vissza fogott akarok lenni, akkor is unalomig ismert a történet.

A másik vonat már érdekesebb. Ott Lucifer az, aki befolyásolja a látásmódot. Lucifer a téveszmékkel ellentétben nem a gonosz megtestesítője. Az a Sátán. Vele nem szeretnék közelebbi ismertséget kötni. Azok a „szentbeszédék”, melyeket tömegével lehet hallani más generális és gyökeres hibahalmokkal tűzdelve, ahol a pap a Sátánt^{72/a}, Lucifert^{72/b}, az Ördögöt^{72/c}, a Diaboloszt^{72/d}, a Gonosz lelket^{72/e}, a krampuszt^{72/f} és ki tudja még hány inkarnációját⁷³. a rossznak „csereszabatos” fogalomként alkalmazza, ott az igehirdetésbe vetett amúgy is ingatag bizalmam tovább bomlik.

Hagyjuk ezt a sok „gonoszt”, csak eggyel szeretnék foglalkozni. Nem véletlenül ő a főszereplője *Az ember tragédiájának* is. Ő Lucifer. Lucifer = a fényhozó. Milyen fényt hoz? A kételkedés fényét! Őt segíti a kígyó a szájában a 'miért?' táblával.

Ha ő nem lenne, nem lenne fejlődés, nem lenne tudomány, nem lenne atombomba, de nem lenne Kalmopyrin sem, fertőtlenítés sem, és sorolhatnám vég nélkül. Tetszik, nem tetszik, tudja vagy nem, tagadja vagy nem, a legvallásosabb utazó is, ezen a vonaton, Lucifer kezét fogva jut a céljaiba. Közben pedig egyre meggyőződésesebben állítja az Isten létét, bármit is tart erről a fogalomról. Miért? A vá-

lasz nagyon egyszerű. A rossz is az Isten teremtménye. Ha nincs rossz, mihez képest lenne definiálható a jó? Lucifer az a teremtett és funkcióba helyezett rossz, mely nélkül a világ nem működik.

Ha nincs rossz, mihez képest jó a jó?

Ha Isten teremtett mindent, akkor a rossznak elévülhetetlen feladata van a világban.

Rossz a kábítószer? Igen. Az emberiség meg tud nélküle lenni, a kultúrák hajnala óta? Nem. Ha kivonná egy mindennekfeletti erő a kábítószer minden társadalmat érintő ismérvét és hatását egy szép napon az emberiség történelméből, akkor világkatasztrófa lenne. Száz és százmilliók halnának éhen, és persze a függők nagyobb százaléka, az azonnali elvonás tüneteitől. Nem elmélkednék ezen sem tovább, csak egy teljesen szubjektív magánvéleményt engednék meg magamnak, azt, hogy bizony primitív és önámító trükk elővenni az ember rosszra hajló természetének gyermekded „okfejtését”.

A fent körülírt két kis vonat viszont azonos állomásról indul, két párhuzamos vágányon halad, és bármilyen furcsa, azonos állomásra érkeznek. Feltehető a kérdés, hogy akkor miért nem jó az eddigi kis pöfögő masina? Erről majd később, bővebb gondolatokat osztanék meg a tisztelt olvasóval. Most legyen elég annyi, hogy ugye, ma autó helyett senki sem szekeret rendel, ha az egyik helyről a másikra szeretne utazni? A megrendelő, a szekér minden eddigi jelentőségét elismeri, de autón akar menni, és nem csak azért, mert az gyorsabb.

Látásmódunk távcsöve, mellyel a torinói lepel által felvázolt problémátömeget és annak vonzatait vizsgáljuk, nyilván kiszakít egy területet, és ebből az adatmennyiségből vizsgálódik. A távcső tehát két félkör alakú, középen választóvonallal elhatárolt féllencsével rendelkezik úgy, amint azt a legelső sorokban körülírtam. Vállalva az egyoldalúnak bélyegezhető látásmódot, ennek a lencsének csak az egyik felén át vizsgáljuk a kérdést. Sokakat ismerünk, akik érvek helyett inkább lejáratni próbálnak minden tőlük eltérő megközelítést, nem csak a lepel témakörében. Általában a torinói lepellel kapcsolatos megnyilatkozásokban a közös baj az, hogy az ember nem tudja, a megnyilatkozó honnan szerzett, milyen áron és miből ilyen-olyan tudományosnak mondott minősítést, fokozatot, ha van neki. Miért is írt valamit, amiben alapvető hiba, vagy hibák vannak, amelyben az érződik, hogy újabb krediteket kellett megszereznie, és nem a felvetett problémát megoldani szakmai szempontok szerint, jól. Érezhető, a témával kapcsolatban a megfogható tényszerű eredményektől való kicsinyhitű irritáció, illetve a szándékos ködösítő gyávaság. Sokan vannak a „megtévedtek”. Most éppen azért teszünk az erőfeszítéseket, hogy ne ezek közé sorolódjunk. Ezek a fent említettek a szindológusok, azaz lepeltanárszok. Nem tudom kik ők. Ilyen képzettség, képzés nincsen. Ezek sarlatánok, és lehet, hogy jó fizikatanárok, textilkémikusok és ki tudja, még milyen szakterületek művelői, de lepeltanász nevű állatfajt a törzsfajlás nem ismer.

Nemrég hangzott el egy „előadás” a lepelről, ahol az előadó állítólag ötven éve kutatja a lepelt... Biztosan jól meg lehet élni belőle... Majd azt is megtudtam, hogy a lepel hatására hogyan tért meg. Nem tudom, kit érdekel ez a kissé elkent vallásos ömlengés akkor, amikor egy műtárgy pontosan kezelhető, már megismert és kikutatott tényanyagát kellene egy-egy ilyen előadásban elmondani közérthetően. Persze mindig van mit kutatni, de az eddigi kutatásokat már csak kiegészíteni lehet. Nincs már mit szenzációhajhász álnokoknak a laikus érdeklődők számára hamis információkba csomagolniuk. Hitelesíteni, pontosítani, utánmérni még lehet. A lepel adattartalma – amit még (tudatosan?) nem tettem tönkre – egyértelmű üzenetet közöl. Ha ezt összevetjük a kortörténettel, az eddigi régészeti és történeti eredményekkel, tényekkel, akkor a lepel üzenete dekódolva van. Egyetlen pontot kivéve. Ahhoz, hogy ezt is véglegesen tisztázni lehessen a XXI. század színvonalán, valószínűleg évtizedeket kell várni, még a kutatás technológiája olyan új eszközöket vagy eszközöket fejleszt ki és tud bevetni, amelyek ma még nem állnak rendelkezésre.

A leplen tehát a Megváltó képe látható? Nehéz a válasz, mert Jézus megváltói pedigréje igencsak csorba. Tegyük fel a kérdést, hogy mitől lesz valaki megváltó? Melyek a Megváltó ismérvei, és honnan tudjuk, hogy ezek az ismérvek miért hitelesek?

Az Írásból, az Isten szavából, a Szentírásból tudjuk, hogy mik a Megváltó ismertetőjegyei. Három dolgot jelöl meg az írás, az egyik, hogy a Megváltó eljövételét Illés⁷⁴. (élt: Kr. e. 874–853 – 21 évesen ragadja el a tüzes szekér azaz „mennybe vétetik” – még valakit, Máriát éri ez a nagy tisztesség, Jézus pedig „alanyi jogon” mennybe megy) jelenti be, a második feltétel, hogy a Megváltó önnön magát kinyilatkoztatja, végül pedig több csodát, csodálatos gyógyítást kell elvégeznie. Innen lehet tudni, hogy ő a Megváltó.

Az alapvető gond, hogy Illés nem jött el. Vagy ha eljött, azt senki nem vette észre. Majd jön egy Jézus ben Jozefosz/Pantera nevű harmincév körüli vehemens zsidó fiú, és azt állítja, hogy nyolc és fél millió ember – ennyi akkortájt a zsidó territórium becsült lakossága – az egész nép hitehagyott és gyengeelméjűek gyülekezete, mert nem vették észre, hogy Illés eljött. De ő, Jézus ezt tudja, hogy úgy van. Tud az egyetlen látóasszonyról, aki mégis „látta” Illést? Igaz, egyszerű, ő az Isten fia, mi az, amiről nem tud. Egyetlen özvegyasszony látta csak Illés eljövételét... Szidonban Szárepta özvegyasszony (Lk.4,21–30). Miért? Miért éppen özvegy és nem „csak” asszony? Mert a népmesékben is mindig a szegény embert, az özvegyasszonyt, általában az elhagyatottat érik, mindenféle csodás szerencsék? Szíriában egyetlen leprás, egy Námán nevű tisztult meg, Jézus közlésére hivatkozva állítja a szerző. Ez is akkor volt, amikor Illés eljött. Kicsit kevesen vannak ezek az „igaz” emberek. Arról nem is beszélve, hogy éppen a lepra az, inkább a lepra is az, melyet nem tud a kor pontosan diagnosztizálni, és így több hasonló tünetet produkáló betegséget, melyek a kor színvonalán is gyógyíthatók, lepraként definiálja. Nem hiszik Jézus megváltói mivoltát a zsidó hitű emberek. Nincs mindenki által látott hírnök, akinek Isten szava, a Tóra szerint el kell jönnie.

A kérdés, amely azonnal felhorgad bennem, hogy honnan lehet felismerni ezt az Illést, persze csak ha nem vagyok gyengeelméjű, hitehagyott, kérges szívű és így tovább? Az ellentmondást nem tűrő válasz annyi, hogy természetesen a lélek szavával. Jó, jó, de honnan ismerem fel, mit kellene látnom evilági szemeimmel, vagy éreznem a lelkemmel? A B612-es bolygó lakója⁷⁵. kapja a mesében az intelmet, hogy „Jól, csak a szívével lát az ember.” A kérdéses emberek szívét Jahve pontos útmutatásai töltik be. Miért kezdenének vakon ingadozni az évezredek hitükben, főképp utólagos feddések okán? Tehát mit láttak, láthattak ezek az emberek? Egyik válasz, hogy semmit, hiszen egy nem evilágból származó ország küldötte ez az Illés. De megint bajom van ezzel az állítással is. Ha a küldő az az Atya, aki engem és a többieket teremtette, pontosan tudja, mire vagyok képes. Tudja, hogy a vevőt milyen szintre kalibrálta. Olyan bolond lenne, hogy elvár valamit, amire a vevő képtelen? Mert hiszen ez esetben még a hírzékenyekre, a kiváltságosokra sem lehet hivatkozni, hiszen senki sem vette az adást, senki sem látta. Hacsak a fent említett kettő nem, ráadásul az egyik nem is a zsidó territórium-ban, hanem Szíriában élt. A zsidók istene eltévesztette volna a postacímet? Vagy ez az Illés egy megbízhatatlan alak, akit az Atya elküldött, csak neki nem tetszett a küldetés és másfelé nyargalt a szekérével?

Egyáltalán honnan tudjuk, hogy van szekere? A szekeret ismerjük.

„...Tüzes lovak vonta szekér elragadta a forgószelet” 2. Kir.2,11

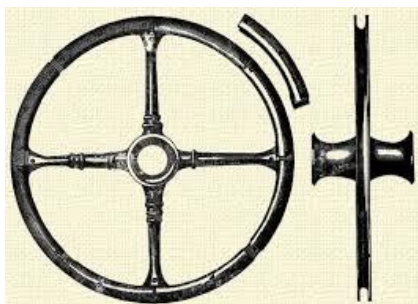

(Valós lovokról senki sem beszél!)

Az egész „Illés-szindrómáról” a leírás létrejötte maga is elgondolkodtató számomra. A történet arról szól, hogy Illés az egyetlen Szűz Márián kívül, aki nem látott kint, mielőtt az Úr boldog látására a mennybe vétetett volna. Ez az állítás sem egészen igaz, mert Illéssel együtt Enok⁷⁶. (Kr. e. 600 körül?) prófétát is a mennybe vitte a tüzes szekér, legalábbis az apokrifek szerint. Ugyanaz a tüzes szekér vagy egy másik? Ha ugyanaz, akkor baj van, mert Illés és Énok közt cca. 200 év differencia van. Vagy az időugrás/utazás rejtett képével találkozunk ebben a leírásban? Illésnél még csak-csak érteni vagyok hajlandó ezt a kiváltságot, Máriánál egyértelműen igazságosnak tartom a történet ismeretében, de ez az Enok próféta? Mitől lett ilyen kiváltság? Nem tudom, és a történet szempontjából teljesen lényegtelen is. Fáradozzanak ezzel a szövegmagyarázók és más szakemberek. És különben is, „Illésnek kell előbb eljönnie.” Mt. 17: 30–13. 10

Honnan tudjuk mindezt? Mikeás próféta leírja Illés elragadását. Leírja és hivatkozik Ezekiel⁷⁷. prófétára, aki mindezt vele, Mikeással közölte. Tehát a mennybevétel Ezekiel (Kr. e. 622–570) és Mikeás⁷⁸. (Kr. e. 725 – 697) között évszázados időtávolságok vannak, egymással sehogyan nem szinkronizálható egyetlen elragadásra. Második elragadásról pedig senki sem beszélt.

Nagyvonalúan, mert okosabbat nem nagyon lehet tenni, hacsak parttalan okoskodásokba nem bocsátkozni, hát átlépnék ezen a „kis időzavarón”. Tartom magam ahhoz az alapelvhez, hogy a Biblia közlendői tények megkérdőjelezhetetlen tények. Ebből az fakad, hogy Illést a tüzes szekér a mennybe ragadta, ezt Ezekiel látta, és azt állítja, hogy: a szekér tűz, mennydörgés, felhők között jött, nem voltak előtte lovak, és még valamit mond Ezekiel, hogy a szekérnek akkora kereke volt, mely nagyobb volt, mint ő (a felnőt, álló ember), és a nagy kerékben sok kicsi kerék volt. Milyen kerekeket ismer a korabeli adat közlő? A bronzkorban vagyunk. A szekér ekkor kizárólag versenyeszköz, néha már talán harci eszköz is, de még csak elvétve. De nem lát másféle kereket. A kép egy korabeli kerék rekonstrukciós képe,

a mellette lévő, ugyanebből a korból egy, a tengerben megmaradt kocsitengely és két kerék teljesen elrozsdásodott (korrodeált) maradványa.

Hogyan is „rekonstruálható” az a látvány, amelyet fentebb említettem, ha nem látja konkrétan a szóban forgó kereket? E legutóbbi kijelentést, sok kis kerék egy nagy kerékben, szó szerint mondja.

Mindebből több következtetés vonható le. Az egyik, hogy épeszű zsidó ember valami ilyesféle jelenést vár ahhoz, hogy Illés visszajöjjön. De ilyen vagy ehhez hasonló jelenésnek nyoma sincsen. A Jézus-kori zsidó territórium alig Dunántúl nagyságú, ezért egy tüzes „leszállást” elvileg mindenütt látni lehet, hacsak az emberek mind nem otthon vannak éppen akkor, és a háztető eltakarja ezt a látványt. A másik kérdés, hogy akkor miért is nem kíséreljük meg, megépíteni Illés tüzes szekerét? Ha a Szentírás leírásai megkérdőjelezhetetlenül igazak, akkor a „szekér” rekonstruálható.

Máshol is vannak olyan kissé zavart őrütek, akik más őrütektől pénzhalmokat tudnak kicsikarni egy „mesebeli őrütség” megvalósításáért. Persze a szellemi iniciatívát itt is a „zavart” Däniken vetette be, és utána készült a videó, melyből egyetlen képet mellékelnék, a többit a mese világába sorolnám, engedelmükkel.

***

Megint egy *kitérő*. A Murdoch nyomozó történetei *mint krimisorozat valószínűleg sokak előtt ismert*. A sorozat egyik részében Murdochot a főnöke, Tomas Brackenrey felügyelő bolondnak titulálja, és szabadságra akarja küldeni, mert olyan *szekérről* beszél egy nyomozás után, mely *szekér előtt nem voltak lovak*. Az ezernyolcszázad évek végéről, az ipari forradalom hajnaláról beszélünk. Krisztus előtt nagyjából nyolcszáz évvel korábban honnan is tudott valaki egy lovak nélküli szekeret „*pontosan*” leírni úgy, hogy a kerekének szerkezetét is közli a *szentnek mondott írásban*? Ekkor pontosan (?) tudjuk, milyen *technikai ismeretekkel rendelkezhet egy kvalifikált⁷⁹ korabeli ember*. Ez az ismeret lehetetlené teszi a tüzes szekér leírását anélkül, hogy nem látja a valóságban az illető. Ne ringassa senki magát az önámítás langyos lábvízébe arról, hogy lovasokról, kerubokról és még ki tudja mi mindenről szól az írásnak ez a része. Kerubot sem és többarcú lovast se *akart senki sem rekonstruálni*. De a tüzes szekér működik. Hol lehet látni? A YouTube-on megnézhető az alapverzió, dióhéjban.

A szekér működési elve nagyon messze vezet, és rám lehet sütni a sarlatánság rendkívül együgyű és könnyen kenhető bélyegét, ezért aztán ettől, mármint a szekér részletesebb ismertetésétől eltekin-tenék. Maradnék a keréknél, melyben sok kicsi kerék van. Magyarázata látatlanban nagyon bonyolult

lenne, ezért a képre hivatkoznék.

A nagy kerék „abroncsán” rövidke „számtalan” csőgörgő van, melyeken a kerék oldalirányban is képes elmozogni, nem csak előre, hátra, annak ellenére, hogy a függőleges tengely merev. Ehhez persze nem a kereket, hanem a „szekeret” kell meghajtani. Ugyanúgy, mint a repülőgépet a földön nem a kerekek közvetlen meghajtása mozgatja, hanem a „szekér” toló sugara. A kerekek viszont így, hogy nem egy ív mentén változtatják a jármű helyét, szemben a repülőgéppel, de sokkal pontosabb és érzékenyebb irányíthatóságot tesznek lehetővé, mint mondjuk egy mai autó irányíthatósága is, még a tolató radarjaival együtt is. Ezek tények, melyeket a rekonstruált jármű bizonyít. A többit nem is kommentálnám.

Illés eljövetele ezért aztán – minimum – kérdéses. Viszont logikus a második eljövétel várása, Illés esetében, hiszen még nem jött. Ezért van a széder esten az asztalon mindig egy Illés pohara jelképesen. Mert, ha Illés betoppanna az emlékestre, legyen miből megkínálni. Lehet ezt pogány, kérges lelkű, zsidó maradiságnak is felfogni. Szabad! Nekem az egyik legkedvesebb, legszebb, legemberibb hagyománytisztelet mintaképe.

Nem jött el Illés. De mit mond Jézus? Én, Jézus itt vagyok, és én vagyok a Megváltó! Mert kinyilatkoztatom...! Nem tudom zokon venni azoktól, akik idegesen Jánoshoz⁷⁹. („Keresztelő” Szent János) fordulnak, hogy te vagy Illés? És ő szabadkozva állítja, hogy: én? Én nem! Ki mondta, hogy én Illés vagyok? Én csak annyit mondtam, hogy aki utánam jön, az nagyobb nálam. Könnyű neki ilyet állítani mondhatjuk, hiszen a saját unokaöccsét már csak ismeri. De miről is lehet megismerni Jánost? Mert, hogy miről lehet Illést, azt fentebb a materialista, fantáziaszegény, kérges, érzéketlen lelkületemmel kissé körüljártam. De Jánost? Honnan tudjuk, hogy ő az?

Az Írás azt mondja, hogy szőrcsuhát hord, melyet a derekán bőrvél fog össze, sarut hord, mézet és sáskát eszik. A korabeli zsidó népesség már említett nyolc és félmilliónyi emberének felét, önkényesen tekintjük férfinak. Ne kezdjük vizsgálni, hogy hányan, milyen korúak, csak annyit, hogy Jánosnak így 4.25 milliónyi férfi közül nagyjából a felétől kell elválaszthatóan felismerhetőnek lennie. Ki tudja, hány csoportot kizárhatunk ebből a számból. Akármit is csinálunk, akármilyen fontoskodással, Jánosnak így is „számtalan megfelelője” lehetne. A korabeli öltözködéskultúra, vallási és más csoport felosztások okán a változó, esetenként kötelező viselet miatt még ez a tömeg is természetesen sokszínű. A fent említett ruházat a legelterjedtebb és legáltalánosabb, következésképpen János felismerhetetlen, a sok „alteregő” mellett! Ő, aki az újabb, bár nem Illés, csak évszázadokkal később hozzákapcsolt „tiszség” miatt az előhírnök. Ő, akit ember meg sem néz, ha szembejön. A táplálkozás miatt is van Jánosnak „ismérve” a Biblia szerint. A sáska és a méz, a pusztában böjtölő, imádkozó akkor nem túl ritka „lélek emberei” között általános „menü” volt. Tessék a mai keleti konyhák, európai ember számára időnként gyomorforogató „ételeire” gondolni, melyekről az alságos, felülfogalmazó narráció elmondja, hogy például fehérjében gazdag az élő és mozgó kukactömeg... Némi tűzön pirított sáska ennél mégiscsak jobb. De ezt a kor emberi rendszeresen és általánosan fogyasztották.

Jánost évszázadokkal később, a korai keresztények – akiket előbb még krisztianusoknak neveznek – már belebonyolítottak a saját véres beharcaiukba. A kezdeti hatalmi harcok, melyekben – a kommunista szovjet-orsz politikai harcokhoz hasonlóan a történelemben – kitermelik az első saját mártírjaikat

is. Sokakat a perifériára kényszerítenek, úgy, mint Mária Magdolna, Szent Jakab irányvonalát és képviselőit. A hatalomra kerültek pedig a vatikáni Szent Péter bazilika homlokzatára emelkednek szobrok képében, és így, az őket ihlető filozófiai üzenetek eltárgyasult művészeti alkotásaivá válnak. Mi van/volt ezeknek az eseményeknek a háttérében? Nem feladatom vizsgálni szerencsére ezt a kérdéskört sem. Adriányi Gábor⁸⁰. viszont lebilincselően, sok könyvapon keresztül teszi ezt is, sok más történelmi tény vizsgálata mellett *Az egyháztörténet kézikönyve* című művében.

Jánosnál tartottam. A belharcokban hatalomra került maroknyi kisebbségnek elemi érdekévé vált Jánost keresztelőként és csakhamar szentként aposztrofálni, majd tiszteltetni. Innen kezdve válik a csuhás unokabáty, Keresztelő Szent Jánossá, aki eredetileg Alámerítő Jánosként szerepel az írásban. A hiba annyi, hogy amikor Jézus 30-ban elmegy a Jordánhoz (a torkolat közelébe) (GPS.: É. 33 186666 K. 35 619166), ahol János tevékenykedik és közmegbecsülésnek örvend, akkor több gond támad az egész történettel szemben.

Az első az, hogy Jézus enyhén szólva is túl koros ahhoz, hogy a megtisztulási rituálét elvégezze, bár jobb későn, mint soha. Ehhez is több „filozófiai” orákulumot kapcsolnak. Én maradnék a poros földön. A Szentlélek fogalmát sokkal később vezeti be az egyház. Jézus alámerítésekor még nincs meg a mai fogalom szerint és képi ábrázolásában sem a Szentlélek.

Kihez is megy? Az unokabátyjához, aki ugyancsak hat hónappal idősebb, de mégis ő az unokabáty. Mi történik a katolikus, évszázadokkal későbbi átfestés szerint? Jézust a Jordánban János megkereszteli. A Szentlélek galamb képében fölötte lebeg, mint egy mai kvadrokopter, és veszi az eseményeket, az Úr pedig szózatot intéz a felhő mögül a néphez. Valami olyasmit, hogy ez az én kedvelt/szeretett fi-am, őt hallgassátok vagy valami ehhez hasonlót.

A történet kedves, csak éppen nem igaz. Nem átírás, nem képes beszéd, nem filozófiai üzenet, és nem tudom még micsoda, hanem hazugság. Politikai megrendelésre és kényszerre. Javaslom, hogy csak egy kicsit is, de gondoljuk tovább.

A galambbal együtt. Addig nincsen galamb-fogalom sem, hiszen Noé⁸¹. története is időben visszavetített. Nyilván nem a bárkában írta Noé vagy valamelyik családtag, hanem sokkal később „foglalták írásba” a történetet. Ott jelenik meg először a galamb... Az Úr szólhat a felhők mögül, mert már léteznek. De ki szól? A zsidó Isten, JHV? Vagy egy új kreációjú Atya? Az Atya fogalma elméletben létezik, Jézus rá hivatkozik. De nem véletlenül nem értik az ortodoxián⁸². nevelkedett tanítványok sem. Tulajdonképp mindegy. Annyit tudunk, hogy az ő szeretett fiát kell hallgatni. JHV-nak nincsen második személye, bár a zsidó vallás a Szentleket mint fogalmat ismeri. Az iszlám Gábrriel arkangyallal azonosítja. Ezért aztán mégiscsak valami újabb entitás szól a néphez. Melyik néphez? A kerges szívű zsidó néphez, akinek van egy saját istene, és ez a feltételezett Atya, aki már nem csak a zsidó népé, mégiscsak megszólítja azokat, akik nem hisznek az ő szeretett fiában és így őbenne sem? Miért nem hozzád, hozzám szól, hanem ahhoz a zsidósághoz, amely már Illést sem látta? Akkor, ezeknek az embereknek mit üzenhet az Atya szózata? Nem tudom. Csak azt tudom, hogy ezt az egész közlendőt az események után évszázadokkal lehet először értelmezni, leírni és időben visszavetíteni, majd pedig egyfajta jelenidejűségben eladni a népnek. Évezredekig sikeresen lehet eladni, bár a sikerhez mérhetetlen erőszak és vér tapad.

A katolikus tanítás azt állítja, hogy itt lényegében a keresztelés ősképét látjuk. Ez egy keresztelés. Először gondom az, hogy ha ez keresztelés, akkor miért ért rá három évtizedig Jézus esetében ez a rituálé, és egyesek ma miért próbálnak bűnt kiáltani azokra a szülőkre, akik, a „pogány” gyerekük keresztelésével nem sietnek annyira, amint az „ügyeletes szentasszonyok” ezt ma időszerűnek tartják. Egy gondolat erejéig: a habánok, azaz anabaptisták is az eszembe jutnak, akiknek fő „bűne” az egyház szemzőgéből az, hogy felnőtt fejjel és értékrenddel keresztelkednek. Lehet, hogy nekik van igazuk?

Jánosnak fogalmai, ismeretei sincsenek ahhoz, hogy kereszteljen. Nincsen kereszt. Nincs keresztalál. Nincs ennek megfelelő jelképrendszer. Ezt akarja valaki eladni keresztelésnek, miközben a zsidó ősi alámerítés rituáléja zajlik le. Jézus ezzel a szándékkal jön. A zsidó Jézus, a zsidó rituálénak akar megfelelni, ugyanúgy, mint még számos más alkalommal. Legismertebb az utolsó vacsoraként ismertté vált, ezer valahányszázadik széder est⁸³ története, melyet a katolikus világ utolsó vacsoraként ismer. Ott sem oltáriszentség-alapítás folyik, bár átértelmezhető a jézusi szöveg, ha egyáltalán mondott ő akkor ehhez hasonlót. Ott, akkor, a széder est pontos rituáléjának előírás szerinti vallásos végigviteléről van szó. Ami meg is történik hiba nélkül. És történik év mint év az adott napon az egész világon. Ez az est emlékezés az Egyiptomból történő sikeres kivonulásra. Megelőzi a peszah⁸⁴-ot, a kenyér ünnepét, amelyet sorozatosan, rosszul, félrevezetően zsidó húsvétnek hívnak. A mai húsvétnek és a peszahnak köszönő viszonya sincsen egymással tartalmában, lelkületében, hangulatában. A *passio*⁸⁴ című, téveszméket és amerikai túlhorrorizált örületeket felvonultató, néha keserű nevetést kikényszerítő álnok okoskodást képsorokra váltó filmben sem átallja az egyébként világhírű rendező ezt a téveszmét közreadni, más téveszmékkal együtt.

A széder est teljes, ma is élő rituáléja pontosan követhető, érthető. A hithű zsidó Jézus a hithű ortodox tanítványaival engedelmesen megy az évezredes rituáléra, melyen nem a tálba mártogatás gyermekded meséje okán derül ki, hogy ki az „áruló”, de a többi az igaz. Később visszakanyarodnék még ehhez a gondolatkörhöz.

A megváltói pedigre óriási hiányossággal indul, amelyet Jezus ben Jozefosz/Pantera három éven át minden erejével igyekszik feledtetni. Aztán a katolikus történetírás is. Ettől még Jézus nem az, akinek le próbálják írni – jóval később – önös érdekű írásokban. Igaz, nagyon eredményesen. A monoteista térítő vallásokig a térítés fogalma ismeretlen volt. A legagresszívebb, legvéresebb a katolicizmus. Most bajban van. A mai – sokadik – erkölcsi hullámvölgyét már nem lehet inkvizíciókkal kiküszöbölni. Európa nem véletlenül kezdett morális mélyrepülésbe. Emlékszünk a Hettita Birodalomra?